

תפ"ח 21304/10/14 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד מור אסלן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

1 דצמבר 2016

תפ"ח 21304-10-14 מדינת ישראל נ' אסלן

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
כב' השופט מאיר יפרח
כב' השופטת גיליה רביד
בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -
ע"י ב"כ עו"ד רותי שביט - אושרי
נגד
מור אסלן -
ע"י ב"כ עו"ד ששי גז ועו"ד שירן גולברי

המאשימה

הנאשם

גזר דין

אנו אוסרים פרסום שמה של המתלוננת וכן כל פרט שיש בו כדי לזהותה.

השופטת גיליה רביד:

כללי :

הנאשם הורשע פה אחד, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), וכן בעבירה של מעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק.

עובדות המקרה ומכלול הנסיבות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, ואין מקום לחזור על כולן. עיקריהן יפורטו להלן בקצרה: מדובר בעבירות שנעברו על ידי הנאשם בתאריך 27.9.14, בשעות הלילה המאוחרות, בסמוך לתחנת דלק "פז" ברחוב אריאל שרון שבאור יהודה, כלפי המתלוננת, נערה בת 15 שאותה פגש לראשונה בחנות "ילו" הצמודה לתחנת הדלק. המתלוננת אשר שהתה במקום יחד עם חבריה, משכה את תשומת ליבו של הנאשם. לאחר שברר אודותיה והבין מאחד מידידיה שהיא "נותנת", הציע הנאשם למתלוננת להצטרף אליו לנסיעה וזאת בתואנת שווא שהוא יאפשר לה לנהוג ברכבו, והיא נעתרה להזמנתו. המתלוננת הייתה באותה עת מעורפלת לא יציבה ומסוחררת, לאחר ששתתה משקאות חריפים במהלך אותו ערב, עובדה שהנאשם היה ער לה. הנאשם הסיע את המתלוננת עם רכבו כברת

דרך ועצר את הרכב בסמוך לאתר בנייה שבקרבת תחנת הדלק. במהלך הנסיעה ניסו חבריה של המתלוננת ליצור עמה קשר טלפוני מספר פעמים, מאחר שדאגו לה, ואולם, הנאשם הורה למתלוננת שלא לענות, ובאחת הפעמים אף דיבר בעצמו עם חברתה של המתלוננת ואמר לה שהם עושים סיבוב והכל בסדר. בתוך הרכב החל הנאשם לנשק את המתלוננת וכן שלח את ידו לעבר תחתוניה ונגע באיבר מינה. בתגובה לכך המתלוננת צחקה במבוכה אך לא הביעה התנגדות מפורשת והנאשם המשיך והפשיל את תחתוניה. בשלב זה הציע הנאשם למתלוננת לעבור למושב האחורי וכך היה. בהיותם במושב האחורי אמר הנאשם למתלוננת למצוץ את איבר מינו והיא הסכימה לעשות כדבריו מאחר שחששה לסרב. בהמשך, הנאשם הרים את שמלתה של המתלוננת, הושיב אותה עליו והסיר את תחתוניה בניגוד לרצונה. הנאשם אמר לה לא לדאוג ושהיא תיהנה ואז החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, תוך שהיא מבקשת ממנו להפסיק אומרת לו שכואב לה, שהיא בתולה וגם שאין לו קונדום. בשלב זה עזב הנאשם את המתלוננת כשהיא שרועה על המושב האחורי, התיישב חזרה במושב הנהג ונסע לחנות לתחנת דלק "סונול" שבקרבת מקום במטרה לרכוש קונדומים, וזאת מבלי לגלות למתלוננת את מטרת נסיעתו. כאשר יצא הנאשם מהרכב לצורך רכישת הקונדומים, החלה המתלוננת שולחת מסרונים לקבוצת חבריה בוואטסאפ בכותבה שימצאוה בדחיפות, כי איננה יודעת היכן היא, וכי הנאשם מנסה לאנוס אותה. לאחר שהנאשם שב לרכב, הוא נסע למקום כברת דרך בסמיכות, עבר למושב האחורי ואז החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת ואחר כך גם לפי הטבעת שלה בניגוד להסכמתה וחרף בכייה. הנאשם חדל ממעשיו כאשר המתלוננת החלה לצרוח בחוזקה באומרו שלא קרה שום והיא לא צריכה להגיד לאיש. בינתיים, בעקבות הודעות הוואטסאפ ששלחה המתלוננת, אותר רכבו של הנאשם על ידי חבריה. למקום הגיעו גם חבריו של הנאשם ואחד מהם, לבקשת הנאשם, נהג את רכבו של הנאשם והסיע את המתלוננת חזרה לחנות ילו.

טרם טיעונים לעונש התקבל לבקשת המאשימה תסקיר נפגעת עבירה, וכן התקבל תסקיר שירות מבחן אודות הנאשם כמתחייב מגילו הצעיר.

מתוך תסקיר נפגעת העבירה (תמצית העיקר):

התסקיר שהוגש אודות המתלוננת בתאריך 27.10.16 סוקר את קורות חייה ונסיבותיה האישיות, לרבות הנזקים שנגרמו לה בעקבות המעשים - ולא נרחיב מעבר לדרוש מטעמים של צנעת הפרט.

המתלוננת הנה כיום בת 17, תלמידת כיתה י"ב, לומדת בבית ספר תיכון בעיר מגוריה, והיא הבת הצעירה מבין שתי אחיות. התסקיר מתאר משפחה נורמטיבית, מרשימה ונעימה, אשר כל אחד מבני המשפחה מנסה להתמודד בדרכו שלו עם הפגיעה שחוותה המתלוננת כתוצאה ממעשי הנאשם. ניכר כי המשפחה מעמידה את הטיפול במתלוננת במרכז חייה, ואף על פי שחלפו שנתיים מאז המקרה, נראה כי הליך עיבוד האירוע עוד מצוי בראשיתו.

בפני קצינת המבחן תיארה המתלוננת את האירוע בהרחבה וכן התייחסה לתחושותיה הקשות במהלכו ולאחריו. המתלוננת סיפרה כי התלבטה האם להתלונן במשטרה וחשה שהתחוללה סביבה "סערה" - אנשים שונים מטעם הנאשם התקשרו אליה ואל משפחתה כדי להתנצל ולהציע פיצוי כספי, אך בסופו של דבר החליטה להתלונן במשטרה. המתלוננת תיארה חקירות רבות וקשות, אך בסופו של יום, משסיפרה את שארע לה, הרגישה הקלה. קצינת המבחן הסבירה כי לפגיעה שחוותה המתלוננת הייתה השלכה ניכרת במגוון רב של תחומים בחייה. הוריה תיארו כי חייה של המתלוננת מתחלקים לשניים - המתלוננת שלפני והמתלוננת של אחרי.

המתלוננת תיארה את השנים שעברו מאז המקרה כשנים קשות ביותר להתמודדות. לדבריה, האירוע נמצא תמיד בראשה והיא לא יוצאת מפתח ביתה מחשש שתפגוש את הנאשם ו/או מי ממכריו. לדבריה, היא חווה קשיי שינה, קשיי אכילה, וקשיים חברתיים שונים. הוריה סיפרו כי חייה של המתלוננת נעצרו, משך כחצי שנה היא ישנה במיטתם, חדלה ללכת לבית הספר, לא דיברה ולא יצאה מהבית. דווח, כי המתלוננת סובלת מתסמונת פוסט טראומטית המקשה עליה לנהל שגרת חיים נורמטיבית האופיינית לנערה בגילה. המתלוננת ומשפחתה מסרו, כי מילדה שמחה קלילה ובעלת מוטיבציה לעתיד, הפכה לילדה שאיננה מצליחה לראות את העתיד, היא משתדלת להתמקד בהווה ומתקשה לדמיין את עתידה כבוגרת.

מן ההיבט החברתי, הושם דגש על העובדה שהמתלוננת חוותה הסתה וחרם חברתיים קשים ביותר, וכי יש לה רק חברים בודדים אשר יודעים על הפגיעה בה ואשר תמכו בה לאורך הדרך. מאחר שהמתלוננת והנאשם מתגוררים באותה עיר קטנה, ונוכח העובדה שהנאשם מוכר ומקובל בה חברתית, ניכר כי כולם בעיר שמעו על המקרה היא חשה שגנה כלפיה ברחוב. המתלוננת תארה לפרטים חוויות שחווה בקרבתה, כך למשל סיפרה כי ירקו עליה ברחוב, זרקו עליה אבנים, ושמכנים אותה "זונה שקרנית" ו"ילדת משטרה". אמרו לה שהנאשם לא אנס אותה והיא הסכימה למגע ביניהם. נוכח אלו, ניכר כי עולמה החברתי של המתלוננת הצטמצם מאוד, היא אינה יוצאת לפעילויות חברתיות, ולא מנהלת חיים חברתיים תקינים. קצינת המבחן תיארה שבעקבות הפגיעה נעדרה המתלוננת מהלימודים משך מספר חודשים, כך שנאלצו גורמי החינוך להגיע אליה, לתמוך בה ולסייע לה. המתלוננת מטופלת כיום בתרופות כדי לסייע לה להתמודד עם החרדות הרבות. היא מלווה על ידי עו"ס נערות.

קצינת המבחן סיכמה והסבירה כי הפגיעה שמתלוננת חוותה הפכה הלכה למעשה לנחלת הכלל והקהילה הפנתה לה עורף, הוקיעה אותה והשפילה אותה. בעקבות כך המתלוננת מתקשה לתת אמון באחרים, בין השאר גם לתת אמון במטפלים שונים, דבר המעכב את שיקומה. עוד הדגישה קצינת המבחן את העובדה כי האירועים התרחשו כאשר המתלוננת הייתה בעיצומו של גיל ההתבגרות, גיל סוער בו מתגבשת עצמאות, יצירת קשרים אינטימיים עם בני המין השני ובניית העתיד. השלכות הפגיעה מלמדות, כפי שהוסבר, כי התפתחותה התקינה של המתלוננת נעצרה.

המתלוננת והוריה מבקשים כי העונש יהיה חמור, כזה שיבטא את הנזק שנגרם למשפחה וירחיק את הנאשם מהם משך שנים ארוכות. קצינת המבחן הוסיפה שהמתלוננת תזדקק להשקעה נפשית וכלכלית רבה על מנת להתחיל בטיפול שיאפשר לה לעבד את הפגיעה בה ולהשתקם, על כן מתן ענישה הולמת לעוצמת הפגיעה, הרחקת הנאשם מסביבתה ופיצוי כספי משמעותי, יוכלו לסייע בניסיון השיקום.

מתוך תסקיר שרות המבחן בעניינו של הנאשם (תמצית העיקר):

תסקיר שרות המבחן מתאריך 27.10.16 סוקר בהרחבה את קורות חייו של הנאשם ונסיבותיו האישיות. עולה ממנו כי הנאשם, כבן 20, הבכור מבין שלושה אחים, רווק, נעדר עבר פלילי, מתגורר עם הוריו באור יהודה, בעל השכלה של 12 שנות לימוד ותעודת בגרות חלקית. העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו כחודש לפני מועד גיוסו וכעת הוא מצוי בסטטוס צבאי של "ממתין לשיבוץ לפני גיוס".

הנאשם תיאר התפתחות תקינה, והציג עצמו כנער חברותי ומקובל. לדבריו, ציפה לשרות צבאי משמעותי כלוחם והתנדב כשנתיים ביחידת מג"ב. הנאשם סיפר כי בעבר אביו היה מכור להימורים אך נגמל לפני מספר שנים וכיום הוא מהווה

מודל לחיקוי עבור אחרים. אמו עובדת במשק בית. שרות המבחן התרשם כי מדובר במשפחה המנהלת אורח חיים נורמטיבי ותקין. הנאשם סיפר כי עובר לאירוע המשפחה הייתה שמחה ומלוכדת, אך עם מעצרו חלה התרחקות בין בני המשפחה, אחיו הקטן הוזנח, אמו נקלעה למשבר נפשי והתקשתה לתפקד. בהקשר זה ציינה קצינת המבחן כי אמו של הנאשם תיארה בפניה התמודדות מורכבת הן בגלל המצוקה אותה חוותה עם מעצרו של הנאשם והצורך לתמוך בו, והן השפעת המצב על ילדיה האחרים שהוזנחו בעקבות זאת.

הנאשם תאר התפתחות מינית נורמטיבית. החל מגיל 16 ועד לאחר מעצרו ניהל מערכת יחסים ארוכה ומשמעותית משך 3 שנים שכללה גם יחסים אינטימיים ומיניים. כיום, דיווח הנאשם כי הוא מנהל מערכת זוגית חדשה.

ביחס להיסטוריה העבריינית ולעבירה הנוכחית דיווח שרות המבחן כי הנאשם מכחיש את המיוחס לו ולא לוקח אחריות. לגרסת הנאשם, אחד ממכריו ששהה בתחנת הדלק הציג את המתלוננת כמופקרת, לכן גילה בה התעניינות לצורכי מין והחל לשוחח איתה. לדבריו, המתלוננת עלתה לרכבו מרצונה, קיימה עמו מגעים מיניים באופן הדדי ובהסכמתה המלאה. עם זאת, הנאשם התקשה להסביר את מניעיה של המתלוננת להגיש כנגדו תלונה. לצד הכחשת המעשים, התרשם שרות המבחן כי הנאשם הכיר בכך שנהג במתלוננת באופן שאינו מכבד. הנאשם ביטא תובנה לכך שבחירתו בקשר מיני עם המתלוננת היה על רקע ניסיונו לחזק את דימויו העצמי והגברי, גם למול חבריו, על רקע גילו הצעיר, סקרנותו המינית ורצונו לספק את צרכיו המיניים. בחירתה של המתלוננת כקרבן נבע מכך שהיא נתפסה כאובייקט מיני קל להשגה. הנאשם דיווח כי בשנתיים האחרונות מאז מעצרו התבגר ושינה מ באופן שכיום מחזיק בדעות שוויוניות יותר כלפי נשים, עמדות שבאות לידי ביטוי גם בקשר הזוגי החדש שהוא מנהל.

נוכח ההתרשמות שברקע העבירות עומדים בין השאר עיוותי חשיבה ועמדות מחפירות כלפי נשים, הומלץ לנאשם למרות הכחשתו להשתלב בקבוצת הכנה לטיפול לעברייני מין כשלב ראשון בטיפול, אך הנאשם התנגד וסרב לטיפול המוצע.

קצינת המבחן בחנה גורמי סיכון לצד גורמי סיכוי לשיקום: כגורמי סיכוי לשיקום הובא בחשבון כי הנאשם נעדר עבר פלילי ללא קווי אישיות אלימים ועברייניים, ניכר שהוא מכבד סמכות וגבולות, וכי הליך המעצר הציב לו גבול ברור לפסול בהתנהגותו. מנגד, כגורמי סיכוי להישנות העבירות נשקלו נסיבות ביצוע העבירות עצמן, שהן פגיעה מינית בקטינה בת 15 שאינה מוכרת לו, שהייתה מצויה במצב גילופין. מתוך פנומנולוגיה של העבירות עולים גם אלמנטים של התנהלות שתלטנית וכופה של הנאשם כלפי המתלוננת בה ראה אובייקט מיני בלבד, כשהתעלם מניסיונותיה הגוברים להתנגד לו, לבטא את כאבה וסבלה. עוד נלקח בחשבון שהנאשם עשה מאמצים למנוע מהמתלוננת להשיג עזרה חיצונית. כן נשקלו עמדותיו הבעייתיות של הנאשם, קשייו לשלוט בדחפיו המיניים, התבצרותו בתוך עמדה קורבנית מכחישה, בלט כי מרוכז בעצמו, במצבו ובמשפחתו ומתנגד לטיפול. שירות המבחן העריך כי התנגדותו לטיפול והכחשתו את ביצוע העבירות מקורם במנגנוני הגנה ובנוקשות דפוסיו, וכן על רקע קושי נפשי להתמודד עם השלכות מעשיו. לאורך זמן (מאז ההכרות הראשונה בשלב המעצר) שירות המבחן התרשם מנסיגה ביכולתו לזהות בעייתיות בהתנהלותו והתבצרות בעמדה של הכחשת אחריותו והתנהלותו הפוגענית. נוכח אלה, שרות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול קיומו של סיכון במצבו ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

ראיות ההגנה לעונש:

מטעם ההגנה העידה לעונש גב' **אברהם רחל**, עוסקת בטיפול קוגניטיבי התנהגותי (סי.בי.טי), אשר הכירה את הנאשם

ביחידה לקידום נוער באור יהודה, ובמסגרת זו ליוותה אותו כ-3 וחצי שנים. לדבריה, הנאשם הופנה אליה לתמיכה בלימודים ונוצר ביניהם קשר הדוק יחסית שאפשר לה להכירו בתחומים שונים נוספים. הנאשם גילה עמה פתיחות רבה ודיבר אתה על הכל. גב' אברהם סיפרה כי למדה להכיר את רגישותו הרבה של הנאשם, אשר לקח חלק בהתנדבויות ופעילויות חברתיות שונות, גם פעילויות שטמון בהן קושי נפשי רב, כגון פעילות התנדבותית עם ילדים הסובלים מפיגור. בהקשר לאירועים בהם הורשע הנאשם, מסרה גב' אברהם כי קשה לו מאוד, כי היו לו תקופות של חוסר תפקוד, בכי רב ואף דיכאון קל. לדבריה, הוא אינו מבין איך הדבר קורה לו והיכן הוא נמצא, הוא נאלץ לאזור כוחות על מנת להתמודד עם המצב, והדבר לא היה פשוט עבורו.

בהמשך העידה לעונש אמו של הנאשם, **הגב' רויטל אסלן**, אשר סיפרה בבכי אודות חיי המשפחה ואודות הנאשם לפני אירוע ולאחריה. הנאשם הוא בנה הבכור, מתוך שלושת ילדיה, אותם גידלה לאורך השנים על הצד הטוב ביותר, תוך שלא החסירה מהם דבר. העדה תיארה משפחה לתפארת, נורמטיבית ותקינה, אשר מאז המקרה עברה תהפוכות - הבית כבר לא אותו בית, ויום הוא לא יום. לדבריה, עובר לאירועים עסקה בטיפול בילדים ובמשק בית, אך מאז המקרה השתנו חייה באופן ניכר, היא הגדירה את עצמה "חיה-מתה", הפסיקה לעבוד, לא הצליחה לתפקד, ובתחושתיה חווה כאילו איבדה את בנה. כיום, נוכח מצב כלכלי שהתדרדר, חזרה לעבוד במשק בית. בפרט, סיפרה האם על סבו של הנאשם, אבי בעלה, אשר היה איש קבע בצה"ל, וברוחו חונכה וצמחה המשפחה על ערכים של אהבת המולדת ועל נתינה לאחר. העדה סיפרה על הקשר העמוק שנרקם בין הנאשם לסבו אשר היה מורה דרכו לעשיית מעשים טובים וחיוביים עבור הסביבה - לא לפגוע בזולת, לתת לאחרים ולהשקיע בצבא. במהלך ניהול המשפט, כך סיפרה, נפטר הסב, אירוע שהיה קשה עבור הנאשם, והוא ראה עצמו, נוכח קיומו של ההליך הפלילי, אף אשם במותו. עוד הרחיבה העדה על כך שגיוס לצבא היה בראש מעייניו של הנאשם והגדירה זאת כחלומה הגדול. הוא התנדב שנתיים ביחידת מג"ב וחיכה למועד הגיוס. אולם, האירוע התרחש כשלושה שבועות טרם מועד גיוסו, שאז חרב עליו כל עולמו. זאת ועוד, הציגה העדה תמונה משפחתית מורכבת על התמודדות נוספות עם שני ילדיה האחרים, אשר להם בעיות רגשיות וקוגניטיביות איתם היא נאלצת להתמודד. העדה תיארה את הנאשם כמי שדאג לה לאורך השנים בהתמודדויות השונות, עודד אותה ותמך בה, וכעת יש לעודד אותו ולתמוך בו נוכח המצוקה בה הוא שרוי.

טיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הנסיבות החמורות של ביצוע העבירות, תוך הדגשת הערך המוגן שנפגע ומידת הפגיעה בו, בכלל זה הדגישה המאשימה כי מדובר במתלוננת שהיא קטינה וכי לנאשם לא הייתה כל היכרות קודמת עמה. הנאשם ניגש למתלוננת לאחר ששמע כי היא "קלה להשגה" ולמרות שהבחין שהייתה שיכורה. לגישת ב"כ המאשימה, הנאשם התעלם לחלוטין מנורות אזהרה שדלקו לאורך האירוע - תחילה כאשר חלק מהסובבים צעקו לעברו שמדובר בקטינה וכי היא שתויה, ובהמשך כאשר התעלם מהתנגדותה הברורה והמפורשת של המתלוננת לקיים עמו מגע מיני. נטען, כי לנאשם היו מספר נקודות במהלך האירוע בהן יכול היה לבחור אחרת ולחדול ממעשיו. ב"כ המאשימה עמדה על פער הגילים בן 3 שנים שבין הנאשם למתלוננת, פער גילים שהוא משמעותי ביותר כאשר מדובר על בת 15 וכן 18, הן מבחינת הבגרות הכללית והן מבחינת ניסיון החיים, לרבות הניסיון המיני. התובעת הדגישה בטיעוניה את נושא הביוש הפומבי שאותו חוותה המתלוננת הן בהתאם לאמור בהכרעת הדין והן כפי שתואר בתסקיר נפגעת העבירה. המהלך הטבעי שבו נקטה המתלוננת עת התלוננה במשטרה, תבע ממנה מחיר כבד ביותר גרם לפגיעה בשמה הטוב ולצמצום חייה החברתיים. זאת, בנוסף לפגיעה הקשה והדרמטית הנובעת מהמעשים עצמם.

מבחינת מתחם העונש ההולם, הרי שלגישת המאשימה, יש להתייחס לשתי העבירות כאירוע כולל אחד, תוך מתן משקל לעובדה כי הלכה למעשה מדובר בריבוי מעשים, מה שמהווה שיקול להחמרה בענישה, מעבר לעונש הקבוע בגין העבירה הבודדת. המאשימה טענה, כי על רקע הנסיבות המחמירות, הנובעות מחומרת העבירות כשהן לעצמן, מהתנהלות הנאשם אשר בחר למן הרגע הראשון להעלות את המתלוננת לרכבו לצרכים מיניים בלבד וזיהה את מצבה התודעתי המעורפל, מהנזק שנגרם למתלוננת במישורים רבים בחייה ובפרט במישור חברתי קהילתי, יש להציב את מתחם העונש ההולם בין **5-9 שנות מאסר בפועל**, כאשר יש למקם את עונשו הקונקרטי של הנאשם במרכז המתחם. המאשימה הסכימה כי בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה יש להביא בחשבון לקולא את גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, את העובדה כי לא התגייס לצבא, ואת הפגיעה הקשה והברורה במשפחתו. עם זאת, מן העבר האחר, הדגישה התובעת לחומרה את האמור בתסקיר שרות המבחן בעניינו של הנאשם, לפיו הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, לא נשלל הסיכון במצבו ולא ניתנה כל המלצה טיפולית בעניינו [לתמיכה בטיעוניה הוגשה פסיקה: ע"פ 6315/13 **יאסר נ' מדינת ישראל** (29.2.16); ע"פ 238/08 **שקורי נ' מדינת ישראל** (15.9.13); ע"פ **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.4.10); ע"פ (מאוחדים) 6662/13, 6797/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.3.15); ע"פ (מאוחדים) 814/12, 816/12 **מדינת ישראל נ' סויסה** (25.10.12); ע"פ 3729/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.1.10); ע"פ 7257/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.4.10); ע"פ 4930/07 **טולדו נ' מדינת ישראל** (10.12.09)]. כמו כן, עתרה התובעת להטיל על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת אשר יאפשר לה להתחיל בהליכי שיקום.

טיעוני ההגנה לעונש (תמצית העיקר):

ב"כ הנאשם תאר את הנאשם כמי שעד מועד האירוע היה נער מתבגר ונורמטיבי וכעת מצוי בתקופה הקשה בחייו. לא זו בלבד שלנאשם אין עבר פלילי אלא שמדובר באדם רגיש התורם מזמנו ומרצו לקהילה במסגרות מורכבות וקשות. עוד נמסר, כי הנאשם התנדב ביחידת מג"ב וחלומו היה להתגייס לצבא, אלא שעם פתיחת ההליך הפלילי חלומו נגדע. הנאשם תואר כמי שחונך וגדל על ברכי סבו אשר שרת שנים ארוכות בצה"ל ושימש עבור הנאשם דמות נערצת שגדל על ערכיה. הסב נפטר במהלך המשפט ממחלה קשה, והנאשם חש אשם במותו נוכח קיומו של הפלילי.

ביחס לנסיבות המקרה, הדגיש ב"כ הנאשם את השלבים הראשונים באירוע בהם הסכימה המתלוננת לאקטים מיניים מסוימים עם הנאשם ואת משמעות הדבר כאשר עסקין בנאשם צעיר, כבן 18. לדבריו, בעת האירוע העריך והאמין הנאשם כי הדברים נעשו מרצונה החופשי. הנאשם לא סבר ולא העלה בדעתו כי המעשה שהוא עושה מהווה עבירה. ביחס לביוש הפומבי, נטען, כי הנאשם לא הכפיש את המתלוננת מעולם, לא שוחח עם איש ולא הוא שבחר את העדים, כל אלו הם בחירות של באי כוחו שנלקחו לצורך ייצוגו.

ביחס למתחם העונש ההולם, טען ב"כ הנאשם, כי יש ליתן משקל מכריע לגילו של הנאשם, שעל פי הפסיקה העדכנית משפיע על מתחם הענישה ומוריד אותו באופן משמעותי [לתמיכה בטיעונו הוגשו ע"פ 2357/13 **רוש נ' מדינת ישראל** (6.10.13); ע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.13)]. הסניגור חלק על המאשימה וטען כי פער הגילים שבין המתלוננת לנאשם הוא מצומצם ויש לפרט זה משמעות בבואנו לגזור את הדין.

הסניגור לא הציג בטיעונו מתחם ברור ולא טען בהתאם למתווה תיקון 113 לחוק העונשין. ואולם לדידו, יש להעמיד את העונש ברף נמוך של עבודות שרות, שהרי מדובר בתיק בעל נסיבות חריגות ביותר שאינן מצדיקות עונש מאסר של ממש. במסגרת השיקולים לקולא, טען הסניגור כאמור, כי יש ליתן משקל מכריע לגילו הצעיר של הנאשם שהיה במועד האירוע

בן 18 וחודש בלבד, וכן את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי. בהקשר זה הפנה הסנגור לאמור בתסקיר שרות המבחן, אשר לגישתו מציג תמונה כוללת חיובית, ללמדנו כי אף אם הנאשם לא לוקח אחריות על העבירות עצמן, הרי שהוא לוקח אחריות על התנהגותו. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, הודגש כי לא קדם להן תכנון מוקדם ולא ננקטו איומים מצד הנאשם. כמו כן, כרקע נוסף, הציג הסנגור את משפחת הנאשם, שהיא משפחה טובה, נורמטיבית וערכית. מדובר במשפחה דלת אמצעים אשר עשתה את המקסימום האפשרי - האם עבדה לאורך השנים במשק בית, בניקיון של משרדים, כאשר הנאשם היה מסייע לה בכך בלילות. מאז המקרה המשפחה התפרקה כליל, הנאשם הפך שבר כלי ולמעשה כל המשפחה חיה סביב תיק זה. בסופו של יום עתר הסנגור כי בית המשפט ייתן משקל משמעותי לנסיבות המקלות וינקוט כלפי הנאשם על פי מידת הרחמים.

דין וגזירת הדין:

כאמור, הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין חמורות שכללו אינוס קטינה מתחת לגיל 16 ומעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16. נקבע לא אחת, כי בעבירות מין מסוג זה גלומה חומרה אינהרנטית על רקע הפגיעה הקשה באוטונומיה של הקורבנות, בשלמות גופם ונפשם ובביטחונם האישי. בית המשפט העליון עמד לא פעם על הערכים החברתיים עליהם יש להגן כאשר עסקין בעבירות מין:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת לגופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים" [ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.08)].

כל זאת בוודאי וביתר שאת כאשר מדובר בעבירות המבוצעת כלפי קטינים:

האינטרס הציבורי מתחזק שעה שביצוע עבירות המין מופנה כלפי קטינים וקטינות, וזאת בשל הפוטנציאל ההרסני של השפעת עבירות אלה על מי שזהותם האישית והמינית טרם התעצבה... אמנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע על עולמה הפנימי של הנפגעת" [ע"פ 707/14 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.15)].

בית המשפט קבע כי ככלל, מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה לגלם את הנזקים המשמעותיים שנגרמים לנפגעי העבירות, בדרך של העברת מסר הרתעתי ברור ומחמיר. על הצורך בענישה מחמירה ניתן ללמוד גם מעונשי המקסימום הקבועים בצד העבירה וכן מקביעת עונש מינימום אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע לכל עבירה [ראה גם ע"פ 5347/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16); ע"פ 3175/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.16)].

הדברים יפים למקרה שלנו שבו הנאשם פגע בנערה שלא הייתה ביניהם היכרות קודמת, קטינה שהייתה בגיל קריטי, גיל ההתבגרות שמאופיין, כדברי קצינת המבחן, בגיבוש העצמיות, ביצירת קשרים אינטימיים עם בני המין השני ובבניית העתיד. פער הגילים בן 3 שנים שבין הנאשם למתלוננת הוא פער משמעותי בגילאים אלה, פער בין מי שהיא עוד ילדה

הבוחנת את גבולותיה לבין מי שהוא צעיר טרם גיוס, בעל ניסיון מיני קודם. להזכיר, המתלוננת הייתה בתולה עד לאותו אירוע למרות שחוותה מערכות יחסים עם בני מהין השני וגם מגעים מיניים כאלה ואחרים.

מתחם העונש ההולם:

כאמור, הנאשם הורשע בביצוע עבירות של אינוס ומעשה סדום וזאת במסגרת אירוע אחד מתמשך. בהתאם למבחני הפסיקה, יש להתייחס אל המקרה כאל אירוע אחד כולל שלגביו ייקבע מתחם ענישה אחד, ואולם, כפי שגם טענה ב"כ המאשימה, במסגרת קביעת המתחם תילקח בחשבון העובדה שמדובר בריבוי מעשים/עבירות [ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)].

כאמור, הנאשם הורשע בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת וכן לפי הטבעת שלה ללא הסכמתה. למרות שבתחילת המפגש ביניהם לא ביטאה המתלוננת התנגדות לחלק מהמגעים המיניים שיזם הנאשם, ולמרות שלא מדובר במעשים שבוצעו בכוח או באלימות, קיימת משמעות בענייננו למכלול נסיבות רלוונטיות אשר מוסיפות למקרה נדבך של חומרה. כך, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם והמתלוננת לא הכירו קודם, שהנאשם הזמין את המתלוננת להצטרף אליו לנסיעה בעורמה ובאמתלת שווא, מתוך שהאמין שהיא קלה להשגה ולמעט מטרות מיניות גרידא. בתוך כך הוא התעלם ממצבה הפגיע, מהעובדה שנראתה שתויה והתנהגה כשתויה. הוא התעלם מאזהרות חבריה שאמרו לו שהיא שיכורה וקטינה. במהלך שהותו עם המתלוננת מנע הנאשם מהמתלוננת לענות לטלפונים של חבריה אשר דאגו לה וחיפשו אותה, במהלך האינטראקציה עם המתלוננת היו לנאשם הזדמנויות לזהות את המצב לאשורו, להתעשת, להבין את המתרחש, לסגת לאחור ולחדול ממעשיו. כך היה הדבר באופן מובהק כאשר הפסיק את המגע המיני (שלו התנגדה המתלוננת במפורש אותו שלב), ונסע כדי לרכוש קונדומים במקום להחזיר את המתלוננת לחבריה שחיכו לה. זאת ועוד, מתסקיר נפגעת העבירה, כמו גם מהראיות שהוגשו בהליך גופו עולה שלמתלוננת נגרמו פגיעות נפשיות ונזקים משמעותיים כפי שיפורט בהמשך. לאור כל האמור לעיל הרי שמידת הפגיעה בערך המוגן במקרה שלנו היא משמעותית.

בהתייחס לנסיבות המנויות בסעיף 40ט(יא) יש לשקול לחומרה:

התכנון שקדם לביצוע העבירה וכן הסיבות שהביאו את הנאשם לבצעה [סעיפים 40ט(א)(1) ו- 40ט(א)(4) לחוק]:

המעשים המיוחסים לנאשם אמנם לא בוצעו מתוך תכנון ארוך טווח ומסודר, אך מנגד, גם לא מדובר היה באירוע שניתן להגדירו ספונטני. משסופר לנאשם שהמתלוננת "נותנת" וקלה להשגה, התגבשה בו החלטה להביא לאינטראקציה מינית ביניהם. הוא זה שיזם את הפנייה אליה, פיתה אותה בדרכי עורמה להצטרף אליו לנסיעה, ובהמשך, לאורך כל משך שהותם יחד ברכב פעל כדי לקדם את מטרתו ולספק את צרכיו המיניים. כפי שנקבע בהכרעת הדין הנאשם התנהל בעורמה ובמניפולטיביות, כאשר מן העבר האחר ניצבה המתלוננת שלא הייתה מודעת לכוונות המיניות ולא הייתה שותפה להן.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה [סעיף 40ט(א)(4) לחוק]:

הנזק שנגרם למתלוננת מביצוע העבירה הוא בשני מישורים. המישור האחד הוא הפגיעה המינית שחוותה והשלכותיה על כל תחומי חייה, והמישור השני הוא הביוש הפומבי שאותו חוותה בעקבות האירוע וכפועל יוצא מעצם העובדה שבחרה להתלונן, דבר שהעצים עד מאוד את הנזק שנגרם לה בלאו הכי.

התסקיר שהוגש בעניינה של המתלוננת, כפי שפורט קודם ולא אחזור, מתאר את השלכות המקרה על המתלוננת ועל משפחתה. עולה ממנו תמונה עגומה ומצערת של מתלוננת שקודם הייתה בת נעורים חברותית ושמחה, והפכה לנערה מסתגרת, כואבת וחסרת שמחת חיים. היא הפסידה לימודים במשך מספר חודשים וחיי החברה שלה נפגעו. הוריה מותחים קו גבול ברור בין בתם שלפני ובתם שאחרי. מן התסקיר עולה שלא רק המתלוננת אלא תפקוד המשפחה כולה נפגע אנושות. התסקיר נתן ביטוי גם לפגיעה נוספת, לא פחות חמורה, שהייתה מנת חלקה של המתלוננת נוכח הביוש הפומבי שחוותה. שלא כמו בדרך כלל שאז נעשה כל מאמץ להחסות את פרטיה וזהותה של קורבן לתקיפה מינית כדי להגן על צנעת הפרט שלה, הרי שבמקרה זה הפך האירוע ונסיבותיו להיות נחלת הרבים, ולמצער נחלת סביבת ההתייחסות הקרובה של המתלוננת. בתוך כך הופץ ברבים, בצורה מגמתית, מידע מכפיש אודות המתלוננת, הן בהקשר לאירוע והן בכלל. חלק מחבריה הקרובים של המתלוננת הפנו לה עורף מעצם הגשת התלונה וכן עקב כך שמוחם נשטף במידע לא מדויק. היא סבלה מהתנכלות ומביזוי והחלה להסתגר בביתה. הדבר מתקשר באופן ישיר לקביעות שבהכרעת הדין על כך שהתופעה השפיעה על אופן מסירת העדויות בתיק ועל ההליך המשפטי (ר' עמ' 30-39 להכרעת הדין). מן התסקיר עולה במפורש שדרוש למתלוננת הליך שיקום מורכב שיאפשר לה לעבד את המתרחש ולחזור לתלם.

מדיניות הענישה בהתאם לפסיקה הרלוונטית:

עיון בפסיקה המתייחסת לביצוע עבירות של אונס ומעשה סדום, מלמדת על פערים לא מבוטלים בענישה כפועל יוצא מהנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. המאשימה הציגה פסיקה שבה נדונו מקרים שהולמים את נסיבותינו, כאשר מטבע הדברים התמקדה בהצגת פסיקה מחמירה. בין היתר, הפנתה למקרים שבהם המתלוננת הייתה שרויה בגילופין, וזאת בכדי לתת ביטוי לנסיבה זו, הגם שבמקרה שלנו המתלוננת לא הייתה מצויה במצב שבו לא יכלה לבטא חוסר הסכמה. הסנגור מצדו לא הגיש דוגמאות קונקרטיות לענישה הנוהגת, אלא הפנה לפסיקה במישור העקרוני אודות החובה לתת ביטוי לגילו הצעיר של הנאשם תוך התחשבות רבה בנתון זה במלאכת גזירת הדין.

לאחר בחינת הפסיקה, בין זו שהגישו הצדדים ובין אחרת, אני רואה לנכון להפנות למספר פסקי דין על פי נסיבותיהם, עשויים לשמש מדד לענישתו של הנאשם.

בע"פ 4930/07 **טולדו נ' מדינת ישראל** (10.12.09) נדחה ערעור על עונש **מאסר בן 4 שנים** בעבירת אינוס ובעבירה של מעשה סדום. במקרה זה, ניגש הנאשם למתלוננת ברחוב, לקח ממנה טלפון ובהמשך קבעו השניים להיפגש. באותה פגישה, ברכבו של הנאשם, ביצע הנאשם במתלוננת מספר מעשים מיניים בניגוד להסכמתה, ביניהם החדרת אצבעות לאיבר מינה ולישבנה של המתלוננת, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוק. בגזירת הדין הובא בחשבון הנתונים הבאים: הנאשם היה בעת ביצוע העבירה כבן 20 והמתלוננת כבת 17. הנאשם בעל

עבר פלילי שלא מאותו תחום. לזכות הנאשם שם עמדו נסיבות אישיות מקלות, לרבות מצב נפשי רגיש ורעוע אשר תרם לביצוע העבירות.

בע"פ 1384/15 **אזברגה נ' מדינת ישראל** (16.12.15), נדחה ערעור על עונש **מאסר בן 4.5 שנים** שהושת על נאשם בגין עבירות של **ניסיון אינוס וניסיון למעשה סדום**. מדובר בעבירות שכללו ניסיון להחדיר אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת שלה. העבירות בוצעו כלפי מתלוננת זרה, אשר שהתה בחופשה ונחה על מיטת שיזוף במלון, שאז ניגש אליה הנאשם והחל לשוחח עמה. נסיבות לחומרה: המעשים בוצעו כלפי המתלוננת בכוחנות ותוך שהנאשם התנפל עליה אף וסתם את פיה במהלך המעשים. נסיבות לקולא: העבירות בוצעו על ידי נאשם ללא עבר פלילי שהיה במועד האירוע בן 18 ושלושה שבועות, הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ולא ניהל הוכחות.

בע"פ 3729/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.1.10) נדחה ערעור על העונש של **4 שנות מאסר** בגין עבירה אחת של אינוס, בנסיבות בהן לאחר היכרות אקראית עם המתלוננת ומספר פגישות, הזמינה המערער לטייל עמו ברכבו. המערער נסע עם המתלוננת לחוף הים, עצר שם את רכבו, ובניגוד לרצונה, החל לנשקה, לגעת בגופה תוך שהוא אחז באמצעות ידיו במתלוננת בחוזקה. בהמשך החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כל זאת חרף צעקותיה וניסיונותיה להדפו. במקרה זה דובר היה במתלוננת כבת 16 ובנאשם בגיר, גרוש ואב לילדה ובעל עבר פלילי שאינו מכביד.

בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 1072/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.2.09) הורשע הנאשם לאחר הליך הוכחות בביצוע עבירת אינוס תוך ניצול מצב של שכרות ונגזר דינו ל-**3 שנות מאסר בפועל**. המעשים כללו הוצאת טמפון מגופה, נגיעות בחלקי גוף שונים, החדרת אצבעות לאיבר מינה והחדרה חלקית של איבר מינו לאיבר מינה. מדובר באירוע בו הגיעו הנאשם והמתלוננת למסיבה מבלי שהייתה ביניהם היכרות מוקדמת שם שתתה המתלוננת משקאות אלכוהוליים. בגזירת הדין הובא בחשבון לקולא גילו הצעיר (כבן 22), היותו ללא עבר פלילי, בעיות אישיות משפחתיות קשות ומצב נפשי רעוע. יוער כי במקרה זה דובר במתלוננת שאיננה קטינה, אך במועד האירוע היתה צעירה כבת 18. [ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה בע"פ **2056/09** (25.5.09)].

בע"פ (מאוחדים) 6662/13 וע"פ 6797/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.3.15) קיבל בית המשפט את ערעור המדינה על קולת העונש והחמיר את עונש המאסר בפועל מ-5 שנים ל-**6.5 שנות מאסר**, וזאת בעבירות של אינוס, מעשה סדום בנסיבות אינוס, שעה שהמתלוננת קטינה כבת 16, הייתה במצב של שכרות, לאחר שהנאשם דחף אותה לשתות, המעשים כללו קיום יחסי מין מלאים והחדרת איבר מינו של הנאשם לפיה בניגוד להסכמתה. המתלוננת הייתה בתולה במועד האירוע ולמערער היה עמה היכרות שטחית בלבד. המערער בן 36 ללא עבר פלילי אשר לגביו התקיימו נסיבות אישיות מיוחדות, לרבות העובדה שתרם רבות לקהילה.

בע"פ (מאוחדים) 814/12 וע"פ 816/12 **מדינת ישראל נ' סוויסה** (25.10.12) נדחו ערעורי הצדדים לעונש בן **5 שנות מאסר** שהוטל על הנאשם בגין ביצוע עבירת אינוס ובביצוע מספר עבירות של מעשים מגונים. על קצה המזלג, המתלוננת והמערער הכירו באתר "מקושרים" ולאחר התכתבות קצרה, נפגשו השניים. המערער הזמין את המתלוננת לנסוע ברכבו, ובמהלך הנסיעה, החל המערער לגעת בגופה של המתלוננת בניגוד לרצונה. לאחר מכן לקח את המתלוננת לביתו, שם המשיך לגעת בגופה, דרש ממנה לקיים עמו מין אוראלי בהמשך החדיר את אצבעותיו לאיבר

מינה, והכל ללא הסכמתה ולאחר שבכתה, צעקה והתנגדה. במקרה זה המערער אף סטר בפניה של המתלוננת כאשר אמרה לו להפסיק. למערער עבר פלילי בעבירות מין. מתלוננת צעירה אך לא מתחת לגיל 16.

בע"פ (מאוחדים) 5678/14 וע"פ 5740/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.5.15) בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על קטין, כבן 17 ו-4 חודשים במועד האירוע, והחמיר את עונשו מ-3 שנות מאסר בפועל ל-4 שנות מאסר בפועל. זאת, בגין עבירות של אינוס ומעשים מגונים שנעשו בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים שלא בהסכמתה, תוך ניצול מצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית ותוך גרימת חבלה גופנית או נפשית. המערער הפר מעצר בית בו היה נתון ופגש את המתלוננת שהייתה תחת השפעת אלכוהול, שאז הוביל אותה הנאשם אל עבר גרם מדרגות, ושם נגע בה בחלקי גוף שונים בניגוד לרצונה - הרים את גופייתה ונשך את שדה, בהמשך, החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה בכוח, חשף את איבר מינו לקח את ידה של המתלוננת ושם על איבר מינו וחיכך את איבר מינו באיבר מינה, כל אלו כשהיא מתנגדת למעשיו ומבקשת שיחדל. בגזירת העונש נשקלו: עברו הפלילי של הנאשם, גילה הצעיר של המתלוננת, מצבה לאחר האירוע והעדר השתלבות הנאשם בהליך שיקומי ממשי.

יצוין, כי הסנגור בטיעונו לעונש הדגיש בתיאורו המקרה ונסיבותיו את הסכמתה של המתלוננת לביצוע חלק מהמעשים המיניים (ראה עמ' 267, שורות 10-11 בטיעונים לעונש). זה המקום להטעים, כי בית המשפט בפסיקה מהעת האחרונה שב והדגיש כי הסכמה ראשונית למערכת יחסים מינית כלשהי אינה בגדר נסיבות מקלות הקשורות בביצוע העבירה ואין בהן כדי להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם [ראה בעניין זה ע"פ 5203/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.6.16); ע"פ 2106/15 **אקוע נ' מדינת ישראל** (19.4.16); ע"פ 7951/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.2.07)].

לאור כל האמור לעיל, במכלול השיקולים והאיזונים, בהביאי בחשבון את מכלול נסיבות המקרה הן לחומרה והן לקולא וכן מדיניות הענישה בהתאם הפסיקה הנוהגת, אציע לחברי להעמיד את המתחם העונש **בין 3.5 שנות מאסר ל-6 שנות מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות [סעיף 40יא]:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו [סעיף 40יא(1)]: הנאשם ביצע את העבירות בהיותו בן 18 וחודש בלבד והוא משתייך מבחינה משפטית לקבוצת ה"בגירים צעירים". הפסיקה הכירה בכך שנוכח השינויים שאירעו בעשורים האחרונים בעולם, התארכה תקופה ההתבגרות בקרב צעירים רבים והיטשטשה נקודת הגבול בין בגרות ובין קטינות, כך שגיל 18 אינו מהווה בהכרח נקודת חיתוך ברורה של מעבר בין קטינות לבגרות. נקבע בפסיקה [ראה ע"פ 2357/13 **איתמר רוש נגד מדינת ישראל** (6.10.13)] כי יש מקום להתחשב במסגרת שיקולי הענישה בייחודיות של קבוצת הבגירים צעירים. נקבע, כי על בית המשפט לייחס לגילו של בגיר צעיר משקל משמעותי בגזירת עונשו, ולשקול בין היתר את מידת קרבתו לגיל 18 וההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי. במקרה שלנו, מדובר בנאשם שגילו היה קרוב מאוד לגיל 18 בעת ביצוע העבירה. עיון בתסקיר שרות המבחן מלמד על כל שבעקבות מעצרו והגשת כתב האישום נגדו הנאשם נקלע למצב נפשי דכאוני ולקושי בתפקודו הכללי. ברי, שעל רקע עברו הפלילי הנקי וגילו הצעיר, לעצם שליחתו לריצוי מאסר בפועל, כמתחייב מחומרת העבירות וממתחם הענישה שנקבע לעיל, תהא השלכה על עתידו ושיקומו. ההתחשבות בגילו הצעיר של הנאשם משמעותה במקרה שלנו אי מיצוי הדין עמו, תוך

מיקומו סמוך יותר לרף התחתון של מתחם הענישה.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם [סעיף 40יא(2)]: הפגיעה במשפחתו של הנאשם היא מובנת וברורה מאליה. בין היתר, היא נובעת מסוג העבירות, מחומרתן וכמובן מגילו הצעיר של הנאשם. שמענו בהקשר זה את אמו של הנאשם אשר העידה בבכי וסיפרה על הקשיים וההתמודדות המשפחתית הקשה מאז האירוע. העדה תיארה קשיי תפקוד במישורים שונים, הן ביחס לתפקוד שלה עצמה ולמצבה הנפשי, הן ביחס לטיפול בנאשם ודאגה לו, וכן נוכח קשיים קוגניטיביים ורגשיים הנוגעים לשני ילדיה האחרים.

הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו [סעיף 40יא(3)]: הנאשם ביצע את העבירות זמן קצר לפני גיוסו לצה"ל. למעשה, פתיחת ההליך הפלילי מנעה ממנו להתגייס ולקחת חלק בפרק משמעותי המהווה שלב חשוב בחייו של כל צעיר בגילו במדינת ישראל, זאת בעיקר נוכח רצונו להתגייס לצבא ולשרת בתפקיד משמעותי.

נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב [סעיף 40יא(4)]:

הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו והכחיש את המיוחס לו. זו היא כמובן זכותו של הנאשם, ואולם הטעימה קצינת המבחן, כי ללא קשר להכחשת המעשים, הוצע לנאשם להשתלב בטיפול ייעודי נוכח ההערכה שהדבר ייטיב עמו ויקנה לו כלים- אך הנאשם סרב. זאת ועוד, קצינת המבחן התרשמה כי לאורך הזמן שמאז תחילת ההכרות עם הנאשם (בשלב המעצר), ניכר כי חלה דווקא נסיגה ביכולתו לזהות בעייתיות בהתנהגותו תוך התבצרות בעמדה של הכחשת אחריותו והתנהלותו הפוגענית. בשל עמדה זו לא יכלה קצינת המבחן לשלול קיומה של רמת סיכון במצבו.

התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומו לחברה [סעיף 40יא(7)]: הנאשם היה פעיל חברתית, תרם מעצמו לקהילה והתנדב ביחידת מג"ב. כפי שעלה מהעדויות לעונש, בלט ביתר שאת רצונו של הנאשם לשרת את המולדת ולהתגייס לצבא, דבר שנבצר ממנו נוכח ההליך המשפטי. לעניין זה העידה גב' רחל אברהם, אשר תיארה את הנאשם כאדם רגיש ורך אשר לא היסס להתגייס לעזרה גם במצבים קשים. הוגש מכתבו של רס"ב יוסי אוחיון שלפיו הנאשם התנדב בבסיס הפעלה של מתנדבי מג"ב במשך שנתיים ותרם באופן חיובי לביטחון הישובים והקהילה במועצה.

עברו הפלילי של הנאשם [סעיף 40יא(11) לחוק]: הנאשם נעדר הרשעות קודמות. מתסקיר שרות המבחן עולה שהנאשם ניהל חיים נורמטיביים ולא הסתבך מימיו בעבירות פליליות, לא כל שכן מן הסוג דכאן.

גזירת העונש:

על הנאשם ייגזר עונש כולל על בסיס מתחם הענישה שנקבע והוצג לעיל. את עונשו של הנאשם יש לגזור בתוך המתחם שנקבע, שכן לא מצאתי נימוקים בחוק לחרוג ממנו, בין לקולא ובין לחומרה. בקביעת עונש המאסר בפועל יינתן במקרה שלנו משקל בכורה לעובדה שהנאשם הוא צעיר בשנים, וכי העבירות בוצעו בהיותו על גבול הקטינות.

סיכומו של דבר, אציע לחברי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 4.5 (ארבע וחצי) שנים.
2. מאסר על תנאי של 18 חודשים שהנאשם לא יעבור עבירות לפי סעיפים 345 ו- 347 לחוק העונשין, תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.
3. מאסר על תנאי של 8 חודשים שהנאשם לא יעבור עבירות לפי סעיפים 346 ו- 348 לחוק העונשין, תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.
4. הנאשם יפצה את המתלוננת בסכום של 30,000 ₪. הסכום הנ"ל ישולם ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.17 ויועבר למתלוננת באמצעות הוריה על פי פרטים שיימסרו על ידי התביעה למזכירות בית המשפט.

**גיליה רביד,
שופטת**

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

אני מסכים לענישה שמציעה חברתי, השופטת רביד, ולעקרוניתיה.

**גלעד נויטל, שופט,
אב"ד**

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

סוף דבר:

אנו גוזרים אפוא, פה אחד, על הנאשם, מור אסלן, את העונשים כמפורט בחוות דעתה של השופטת רביד.

התביעה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננת והוריה, תוך שבעה ימים מהיום, לצורך הסדרת העברת

הפיצוי.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' כסלו תשע"ז, 1 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

**גלעד נויטל, שופט
אב"ד**